

Bemærkninger til lovforslaget

Som alle andre skatter er også formueskatten en hæsliig skat.

Så hæsliig, at Fremskridtspartiet fra første folketingsfærd har foreslået den afskaffet (Folketingstidende 1973-74, 2. samling, tillæg A sp. 41 (forslag til lov om afskaffelse af den personlige indkomstskat m.v. L 13 af 8. januar 1974)). Nogle af formueskattens ulemper er nærmere belyst i bilaget.

Men de andre partier har i den grad ødelagt Danmarks økonomi, at selv om folketingsflertallet nu kom til fornuft, ville det først være økonomisk holdbart, at staten skulle undvære hele formueskatteprovenuet, fra og med 1993.

Og da de andre partier jo stadig alle som en frådser med offentlige udgifter, har det måske endnu længere udsigter for gennemførelsen af fremskridtsbevæggelsens skatteafviklingsplan.

Men på nogle områder går det særlig skævt med formueskatten.

Så skævt, at særretningsordninger er påkrævet.

I nærværende lovforslag drejer det sig om at give hovedaktionærproblemet en løsning, som vil være til at leve med, indtil formueskatten i det hele kan smides på møddingen.

Da Fremskridtspartiet fremhævede dette i december 1979 (f.eks. i betænkning over forslag til lov om ændring af forskellige skattelove, Folketingstidende 1979-80, tillæg B sp. 280 f), mødte det en mur af uforståenhed. Men livet har nu belært de andre partier om, at også her var det Fremskridtspartiet, der var på realitetens grund - se f.eks. Spm. nr. S 200 til ministeren for skatter og afgifter af Bernhard Baunsgaard (RV), (Folketingstidende 1982-83, forhandlingerne sp. 2143 f).

Problemets kerne er, at formueaktiverne og dermed deres umiddelbare likviditetsafkast ligger i selskabet, men at formueskatten skal betales af aktionæren (anpartshaveren). Når midlerne skal overføres fra selskab til aktionær, for at denne kan viderebetale beløbet til skattevæsenet, dukker skattedjævelen op i al sin magt og vælde og forlanger, at så skal aktionæren betale indkomstskat af de penge, for hvilke han i virkeligheden kun er gennemgangsled. Eventuelt nægtes selskabet endda fradragsret for udbetalingen,

fordi nidkære myndigheder kvalificerer den som udbytte.

Dette dræner erhvervsvirksomheden og øger dermed arbejdsløsheden.

Man skal ikke være særlig vaks for af den anførte beskrivelse at indse, at her ikke er tale om et uundgåeligt naturgivet problem, men alene om vanskeligheder, som lovgivningen selv har skabt ved ikke at samordne tankegangen bag de forskellige skatteformer.

For den, der ikke lader sig hypnotisere til at tro, at det gældende danske skattesystems principper er noget urokkeligt gudegivent, er der derfor flere løsninger på problemet.

Man kunne for eksempel flytte formueskatten til selskabet.

Eller være mere liberal med at tillade uforrentede aktionærlån.

Eller indføre ændringer i skatteloftsbestemmelserne.

Eller mildnelser i de vurderingsregler, der fastlægges, med hvilket beløb anpart (aktier) skal optages i skatteformueopgørelsen.

Eller indrømme henstand med formueskattens betaling.

Eller - og det er nærværende lovforslags løsning - blot fastslå, at anpartshaveren (aktionæren) ikke er skattepligtig af de beløb, som han jo aldrig selv får nogen fornøjelse af, fordi de - ofte i én bogholderigang - blot debiteres selskabets konto, krediteres ham og derefter straks igen debiteres ham for at blive krediteret skattevæsenet.

Det er i virkeligheden barokt, at han skal betale måske 200 pct. i ekstraskat i den anledning (er formueskatten f.eks. 100.000 kr., skal han have 300.000 kr. udbetalt, fordi de 200.000 kr. af de 300.000 kr. går til indkomstskat).

Forslaget vil ikke give beregningsvanskeligheder. Udgør anparterne for eksempel to tredjedele af hans skattepligtige formue og hans samlede formueskat 150.000 kr., er det maksimalt 100.000 kr., som selskabet kan bidrage med til skattebetalingen. Eventuelle overskydende beløb beskattes efter hidtidige regler.

Lovforslaget indlader sig ikke på at sætte nogen grænse for, hvor stor aktieposten skal være, for at